

тела, као и спорове између централних и локалних власти, итд. Такви предмети већ дају обриси оквира правног спора у класичном смислу те речи, као што је изричито предвиђено Уставом, те Уставни суд мора да прогласи шта о том случају каже право и да то примени. Другим речима, примена ове активности је доста слична класичним облицима надлежности. Али постоје и значајне разлике између меритума о којем је реч и класичних облика надлежности. И у тим се случајевима спор односи искључиво на јавни интерес, а не на интерес подносиоца жалбе, то јест на све параметре који указују на то да ће нагласак углавном остати на потреби очувања стабилности политичког система иако су можда прекршена субјективна права.

Желео бих да укажем на то да овлашћења Уставног суда, која обухватају спровођење надлежности, не могу бити стављена у исти кош са предметима у којима се утврђује уставност неког закона. Таква су овлашћења, у најбољем случају, комплементарна, јер основна овлашћења, као што је контрола уставности и тумачење Устава, одлучујуће одређују судијске карактеристике Уставног суда. Поред тога, у неким

се случајевима чак појављују сумње да ли Уставни суд треба да решава такве спорове. На пример, у Бугарској још није сасвим јасно зашто Уставни суд треба да решава спорове о законитости избора народних посланика, док предмете везане за резултате општинских избора и избора градоначелника треба да решавају управни судови. На крају крајева, управо нам примена омогућава да изводимо закључке о месту одређеног органа власти. Уставни судови се оснивају пре свега како би разматрали уставност закона и то треба схватити као кључну функцију приликом утврђивања њиховог правног статуса и деловања. С друге стране, Уставни суд је овлашћен да даје обавезујуће тумачење Устава. Самим тим његово деловање поприма много другачију перспективу.

У начелу, проблем класификације овлашћења Уставног суда није решено теоретски, али је доста значајно јер омогућује уобличавање саме идеје о суштини Уставног суда. Ако претпоставимо да природа овлашћења која су му поверена представља критеријум, морамо признати да Уставни суд поседује основна овлашћења везана за вршење провере уставности, укључујући и усаглашености међународних уговора с Уставом и тумачење Устава, као и субсидијарна овлашћења, која обухватају сва остала овлашћења. Суду су поверена остала овлашћења која има на располагању због њиховог непосредног утицаја на функционисање и стабилност политичког система. Овлашћења о којима је реч се, међутим, разликују по суштини: у оба случаја је у питању решавање правног спора важног за стабилно функционисање политичког система и управљање државом, али се параметри и садржај ових правних спорова разликују. Стога се чини природним повлачење разлике између контроле уставности у ужем смислу